

LBRIS

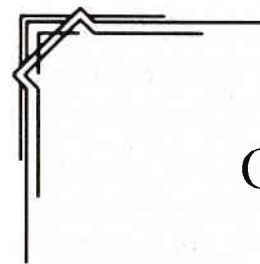
We know
books

AGATHA CHRISTIE

CRIMĂ PE TERENUL DE GOLF

Traducere din limba engleză
MIHAELA-CRISTINA LAZĂR

LITERA
București

CAPITOLUL I

O TOVARĂȘĂ DE CĂLĂTORIE

Există o bine-cunoscută anecdotă conform căreia un tânăr scriitor, hotărât să creeze un început de poveste suficient de persuasiv și original încât să capteze și să rețină atenția chiar și celui mai blazat editor, a formulat următoarea propoziție:

„«La naiba!», a spus ducesa“.

În mod ciudat, și povestea mea începe în aceeași manieră, numai că doamna care a rostit aceste cuvinte nu era ducesă.

Se petrecea într-o zi de la începutul lui iunie. Încheiasem niște afaceri la Paris și mă întorceam cu trenul de dimineață la Londra, unde încă împărțeam locuința cu vechiul meu prieten, fostul detectiv belgian Hercule Poirot.

Expresul de Calais era complet gol – de fapt, în compartimentul meu se mai afla un singur călător. Plecasem în grabă de la hotel și eram preocupat să verific dacă îmi adunasem toate catrafusele,

când trenul a și pornit. Până atunci nici nu-mi observasem tovarășa de călătorie, însă prezența ei mi-a fost semnalată brusc, într-un mod violent. Sărind din scaun, deschise fereastra și își scoase capul afară, retrăgându-l apoi și exclamând scurt și energic:

- La naiba!

Eu sunt conservator. O femeie, cred eu, ar trebui să fie feminină. N-am răbdare cu fetele moderne, nevrotice, care dansează jazz de dimineața până seara, scot fum ca o locomotivă și folosesc un limbaj care ar face până și o vânzătoare de pește din Billingsgate¹ să roșească!

Am ridicat privirea, încruntându-mă ușor, la o față obraznică, drăguță, încadrată de o pălăriuță roșie, după ultima modă. Un păr des, cu bucle negre, îi acoperea urechile. Am apreciat că avea un pic peste 17 ani, însă chipul îi era acoperit de pudră, iar buzele îi erau date cu un roșu aprins, imposibil.

Deloc rușinată, îmi susținu privirea și făcu o grimasă expresivă.

- Vai de mine, dar l-am șocat pe acest gentleman! spuse ea către un public imaginar. Îmi cer scuze pentru limbajul meu! Foarte nepotrivit pentru o domnișoară, și așa mai departe, dar, vai,

¹ Zonă din partea de sud-est a Londrei, cunoscută pentru piața de pește (n.red.)

Doamne, există un motiv întemeiat pentru asta! Știți că mi-am pierdut singura soră?

- Chiar așa? spun eu politicos. Ce nenorocire!

- El nu mă place! remarcă domnișoara. Nu mă place deloc - nici pe mine, nici pe sora mea -, ceea ce este nedept, pentru că nici n-a văzut-o!

Am deschis gura, dar ea mă opri.

- Ei, nu mai spuneți nimic! Nimeni nu mă iubește! O să mă duc în grădină și o să mănânc viermi! Buhuu. Sunt distrusă!

Se ascunse în spatele unei reviste franțuzești de benzi desenate. Peste un minut, două, am văzut-o cum mă privea pe furiș pe deasupra paginilor. N-am putut să mă stăpânesc, iar în scurt timp ea își aruncă revista într-o parte și izbucni într-un hohot de râs.

- Știam eu că nu sunteți chiar așa un mocofan cum arătați, strigă ea.

Avea un râs așa de contagios, încât n-am putut să nu mă alătur, ca și cum nici nu-mi păsa de cuvântul „mocofan“.

- Poftim! Acum suntem prieteni, declară ștregărița. Spuneți că vă pare rău pentru sora mea...

- Sunt mâhnit!

- Așa mai merge!

- Lăsați-mă să termin! Urma să adaug că, deși sunt mâhnit, reușesc să fac față foarte bine absenței dânzei.

După care fac o mică plecăciune.

Însă această excentrică domniță se încruntă și scutură din cap.

- Încetați! Prefer figura „dezaprobării demne“. A, fața dumneavoastră! Scria pe ea „Nu e ca noi“. Și aveți dreptate - deși este cam greu să-ți dai seama în ziua de azi. Nu oricine poate face distincția între o cocotă și o ducesă. Ei, iată, cred că iar v-am șocat. Sunteți dintr-o bucată, cred. Nu că m-ar deranja. Avem nevoie de mai mulți oameni ca dumneavoastră. Eu pur și simplu îi urăsc pe cei care fac pe grozavii. O iau razna.

Dădu energic din cap.

- Cum sunteți când o luați razna? am întrebat eu zâmbind.

- Un adevărat drăcușor! Nu-mi pasă ce spun sau ce zic! Aproape că l-am pocnit pe unul odată. Da, zău, însă o meritase!

- Ei bine, am implorat-o eu, nu vă supărați pe mine.

- Nu. Îmi place mult de dumneavoastră - din prima clipă când v-am văzut. Dar păreați așa dezaprobator, încât am crezut că nu vom fi nicio dată prieteni.

- Ei bine, am devenit prieteni. Spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră!

- Sunt actriță. Nu - nu genul la care vă gândiți. Sunt pe scenă de când aveam șase ani - făceam tumbe.

- Poftim? am exclamat, nedumerit.

- N-ați mai văzut copii acrobați?

- Aa, înțeleg!

- M-am născut în America, dar mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în Anglia. Avem un nou spectacol acum...

- Avem?

- Eu și sora mea. Un fel de combinație de cântec și dans, un pic de step și un strop din obiceiurile vechi. E o idee destul de nouă și are succes de fiecare dată. Vor fi și bani...

Noua mea cunoștință se aplecă în față și începu să turuie, folosind o sumedenie de termeni care îmi erau necunoscuți. Cu toate astea, am manifestat un interes crescând pentru ea. Părea un amestec foarte ciudat de copil și femeie. Deși complet pragmatică și capabilă, după cum spunea ea însăși, să aibă grijă de sine, exista ceva neobișnuit de ingenuu în atitudinea ei neclintită în legătură cu viața și în hotărârea ei de a „face bine“.

Am trecut prin Amiens. Acest oraș îmi evoca multe amintiri. Tovarășa mea părea să intuiască ce-mi trecea prin minte.

- Vă gândiți la război?

Am dat din cap.

- Ați fost pe front, nu?

- Destul de mult. Am fost rănit o dată, iar după bătălia de la Somme m-au trimis acasă pe motive

medicale. Acum sunt un fel de secretar personal al unui parlamentar.

- Vai! O treabă complicată!

- Nu. Sunt foarte puține lucruri de făcut. De obicei, termin în două ore. Este o muncă plictisitoare. De fapt, nu știu ce aş putea să fac dacă nu aş avea un plan de rezervă.

- Nu-mi spuneți că faceți colecție de insecte!

- Nu. Împart locuința cu un om foarte interesant. Este un fost detectiv belgian. Lucrează ca detectiv particular în Londra și se descurcă extraordinar de bine. Chiar este un bărbat grozav. De fiecare dată, s-a dovedit că avea dreptate, iar cei din poliție greșeau.

Tovarășa mea mă asculta cu ochii măriți.

- Nu-i așa că este interesant? Eu pur și simplu ador crimele. Mă duc la toate filmele polițiste. Și de fiecare dată când are loc o crimă, pur și simplu devorez ziarele.

- Vă aduceți aminte de cazul Styles? am întrebat-o eu.

- Stați să mă gândesc, era cumva vorba despre acea femeie în vârstă otrăvită? Undeva în Essex?

Am dat din cap.

- Acela a fost primul mare caz al lui Poirot. Fără îndoială că, dacă nu era el, ucigașul ar fi scăpat basma curată. A fost un exemplu minunat pentru ceea ce înseamnă munca de detectiv.

Încălzindu-mă, am povestit cazul, ajungând la finalul triumfător și neașteptat.

Fata asculta fascinată. De fapt, eram atât de absorbiți, încât trenul ajunsese la Calais înainte să ne dăm seama.

Am chemat doi hamali și am coborât pe peron. Tânăra mea însoțitoare mi-a întins mâna.

- La revedere - și o să am grijă la limbaj pe viitor.

- O, dar sper să-mi permiteți să am grijă de dumneavoastră pe vas.

- S-ar putea să nu fiu pe vas. Trebuie să văd dacă nu cumva sora mea s-a îmbarcat până la urmă pe vreo navă. Oricum, mulțumesc.

- O, dar sigur o să ne mai întâlnim, nu-i așa? Nu vreți să-mi spuneți nici măcar numele? am strigat eu, în timp ce ea se întorcea.

Se uită peste umăr.

- Cenușăreasa, chicoti ea.

Nici nu bănuiam atunci în ce condiții aveam s-o revăd pe Cenușăreasa.

CAPITOLUL 2

UN APEL LA AJUTOR

Era ora 9.05 când am intrat în sufrageria noastră comună pentru a lua micul-dejun, în dimineața următoare. Prietenul meu Poirot, punctual ca de obicei, ciocănea coaja celui de-al doilea ou.

Mă privi radios.

- Ai dormit bine, nu-i așa? Ți-ai revenit după teribila traversare a Canalului? E o minune că ai reușit să te trezești devreme în această dimineață. *Pardon*, dar cravata dumitale nu este simetrică. Permite-mi să o aranjez!

De altfel, l-am mai descris pe Hercule Poirot. Un omuleț extraordinar! Avea înălțimea de 1,62, un cap în formă de ou, pe care îl ținea un pic într-o parte, niște ochi verzi care luceau când era entuziasmat, o mustață de militar țepănă și un aer plin de demnitate. Era dichisit, ca un dandy. Avea o pasiune nemărginită pentru ordine, în orice formă ar fi fost. Era o adevărată tortură pentru acest om să vadă un bibelou pus strâmb, o urmă

de praf sau o mică neglijență în vestimentația cuiva - și își atenua iritarea remediind problema. „Ordine“ și „Metodă“ erau zeitățile sale. Nutrea un oarecare dispreț pentru dovezile palpabile, precum urmele de pași ori scrumul de țigară, și susținea că, luate singure, nu l-ar ajuta pe un detectiv să rezolve problema. Apoi își bătea ușor capul ovoidal, cu o absurdă mulțumire de sine, și remarca foarte satisfăcut: „Adevărata muncă se face din *interior*. *Micile celule cenușii* - adu-ți mereu aminte de celulele cenușii, *mon ami*.“

M-am afundat în scaun și apoi i-am răspuns într-o doară că o oră de călătorie de la Calais la Dover nu prea poate fi etichetată cu termenul de „teribilă“.

- A sosit ceva interesant la poștă? l-am întrebat eu.

Poirot clătină din cap cu un aer nemulțumit.

- Nu m-am uitat încă pe scrisorile mele, dar nu mai sosește nimic interesant în ziua de azi. Marii criminali, criminalii cu metodă, nu mai există.

Mâhnirea lui mă făcu să izbucnesc în râs.

- Curaj, Poirot, norocul ți se va schimba. Deschide-ți scrisorile! Cine știe, poate că se ivește un caz nemaipomenit la orizont.

Poirot zâmbi și, luând cuțitașul pentru corespondență, tăie marginea mai multor plicuri care se aflau lângă farfuria sa.

- O factură. O altă factură. Devin tot mai chel-tuitor pe măsură ce îmbătrânesc. Aha! Un mesaj de la Japp.

- Da?

Mi-am ciulit urechile. Inspectorul de la Scot-land Yard ne-a prezentat de mai multe ori cazuri absolut remarcabile.

- Pur și simplu îmi mulțumește (în felul său) pentru o mică idee în cazul Aberystwyth, unde am putut să îl îndrept pe calea corectă. Mă bucur că i-am putut fi de folos.

Poirot continuă să-și citească corespondența.

- O sugestie să țin o prelegere pentru Cercetașii locali. Contesa de Forfanock îmi va fi îndatorată dacă îi fac o vizită. Fără nici o îndoială, e vorba de încă un cățeluș de salon! Iar acum, ultima. Ah...

Mi-am ridicat privirea, observând că-și schim-base tonul. Poirot citea atent. După un minut, aruncă hârtia spre mine.

- Acest lucru este ieșit din comun, *mon ami*. Convinge-te singur!

Scrisoarea fusese redactată pe o foaie de origine străină, cu un scris sigur:

Vila Geneviève
Merlinville-sur-Mer
Franța

Stimate domn, am nevoie de serviciile unui detectiv și, din motive pe care vi le voi dezvălui mai încolo, nu doresc să anunț poliția. Am auzit de dumneavoastră din mai multe surse - și din toate

a rezultat că sunteți nu numai un om cu o abilitate de netăgăduit, dar și unul care știe cum să fie discret. Nu doresc să ofer detalii prin corespondență, însă, dat fiind secretul pe care îl păstrez, în fiecare zi mi-e frică pentru viața mea. Sunt convins că pericolul este iminent, drept urmare, vă implor să nu pierdeți nici o clipă și să traversați Canalul spre Franța; eu voi trimite o mașină să vă aștepte la Calais dacă îmi transmiteți printr-o telegramă când ajungeți. Vă voi rămâne profund recunoscător dacă puteți să renunțați la toate cazurile pe care le aveți și să vă dedicați exclusiv intereselor mele. Sunt dispus să plătesc orice fel de compensație necesară. Probabil că voi avea nevoie de serviciile dumnea-voastră pentru o perioadă însemnată, întrucât va fi nevoie să mergeți la Santiago, unde mi-am petre-cut câțiva ani din viață. Aș prefera să vă specificați dumneavoastră onorariul.

Vă asigur din nou că această chestiune este urgentă.

Cu respect,

P.T. Renault

Dedesubtul semnăturii se afla un rând mâr-gălit în grabă, aproape imposibil de citit: „Pentru numele lui Dumnezeu, veniți!”

I-am înapoiat scrisoarea cu inima bătându-mi mai tare.

- În sfârșit! Iată ceva cu adevărat ieșit din comun.

- Da, într-adevăr, spuse Poirot meditativ.

- Bineînțeles că te vei duce, am continuat eu.

Poirot încuviință din cap. Era adâncit în gânduri. În cele din urmă, păru că s-a hotărât și se uită la ceas. Fața îi era foarte serioasă.

- Vezi dumneata, prietene, nu e timp de pierdut. Expresul Continental pleacă de la Victoria la ora 11.00. Nu te agita! Mai este timp. Ne putem acorda zece minute de discuții. Mă însoțești, *n'est-ce pas?*

- Ei bine...

- Tocmai mi-ai spus că șeful nu are nevoie de dumneata în următoarele două săptămâni.

- O, așa e. Dar acest domn Renault stipulează clar că problema lui este privată.

- Ta-ta-ta! Am eu grijă de domnul Renault. Apropo, parcă îi știi numele de undeva.

- Există un milionar sud-american foarte cunoscut pe care-l cheamă Renault. Nu știi dacă sunt una și aceeași persoană.

- Fără îndoială. Asta explică referirea la Santiago. Santiago e în Chile, iar Chile e în America de Sud! Ah; dar văd că facem progrese frumoase! Ai remarcat post-scriptumul? Cum ți s-a părut?

Am stat să mă gândesc.

- În mod evident, a scris epistola controlându-se, dar spre sfârșit acest control s-a dus și, sub impulsul momentului, a mâzgălit acele cuvinte disperate.

Prietenul meu scutură energic din cap.

- Greșești! Nu vezi că, în vreme ce semnătura este scrisă cu o cerneală aproape neagră, post-scriptumul e destul de șters?

- Ei bine? am spus eu, nedumerit.

- *Mon Dieu, mon ami*, dar folosește-ți celulele cenușii. Nu este evident? Domnul Renault și-a redactat scrisoarea. Fără să absoarbă surplusul de cerneală, a recitit-o atent. Apoi, nu din impuls, ci intenționat, a adăugat acele ultime cuvinte și a evidențiat sugestia.

- Dar de ce?

- *Parbleu!* Pentru a produce asupra mea același efect pe care îl are și asupra ta.

- Care?

- *Mais oui* - ca să se asigure că vin! A recitit scrisoarea și nu a fost mulțumit. Nu era suficient de convingătoare! Făcu o pauză, după care adăugă încet, cu acea licărire a ochilor care îi trăda entuziasmul: Și astfel, *mon ami*, întrucât acel post-scriptum a fost adăugat nu din impuls, ci deliberat, cu sânge-rece, trebuie să ajungem la el cât mai repede cu putință.

- Merlinville, am murmurat eu gânditor. Am auzit de el, cred.

Poirot dădu din cap.

- Este un loc mic și liniștit - dar șic! Se află la jumătatea drumului dintre Boulogne și Calais. Domnul Renault are o casă în Anglia, presupun?